

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžd/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200854
Dátum vydania rozhodnutia:	08.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011200854.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu: BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Hviezdoslavovo námestie 25, IČO: 36 833 533, zastúpeného JUDr. Martinom Bránikom, advokátom so sídlom K. Marxa č. 10, Levice, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Bratislava, Špitálska 14, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-DI-BCP28/2011 z 09.03.2011 v spojení s rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I. č. p. ORP-BA1-DI-BCP-700/2010 z 02.02.2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2013, č. k. 4S/82/2011-49, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2013, č. k. 4S/82/2011-49, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom z 26. apríla 2013, č. k. 4S/82/2011-49, zamietol žalobu a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. p. KRP-P-DI-BCP28/2011 z 09.03.2011 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I. č. p.: ORP-BA1-DI-BCP-700/2010 z 02.02.2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania správneho deliktu podľa § 6 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) a podľa § 138 ods. 1 písm. i) zákona o cestnej premávke mu bola uložená pokuta vo výške 100 €. Priestupku sa mal žalobca dopustiť tým, že ako držiteľ osobného motorového vozidla zn. BMW X6 EČ Q. v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky orgánu oprávnenému prejednať priestupok neoznámil osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla v rozsahu meno, priezvisko a adresa, čím porušil § 6 ods. 5

zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že podľa správy o výsledku objasňovania priestupku vykonaného mestskou políciou v Nitre pod číslom jednanja 6975/2010 zo dňa 16.08.2010 z ktorého je podozrivá M., trvale bytom v Bratislave, ktorá dňa 18.06.2010 o 10,25 hod. na ulici Štefánikovej triedy v Nitre (parkovisku OC Mlyny) neuposlúchla pokyn vyplývajúci z dopravnej značky, informatívnej, prevádzkovej „IP 16“ (s dodatkovou tabuľou „E 15“) vyhlášky č. 9/2009 Z.z. a zastavila a stála vozidlom BMW X6 bielej farby pod EČ Q. na parkovisku s vyhradeným státím, pričom nešlo o vozidlo, pre ktoré je parkovisko vyhradené. Miestna polícia v Nitre toto konanie vyhodnotila ako porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) a § 25 ods. 1 písm. n) zákona č. 8/2009 Z.z. a naplnenie skutkovej podstaty priestupku, proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. k) č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podozrivá osoba na mieste priestupku odmietla vec doriešiť v blokovom konaní a taktiež sa odmietla k veci písomne vyjadriť. Okresné riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave II ako prvostupňový správny orgán vyzval spoločnosť BIZON & PARTNERS, s.r.o. so sídlom v Bratislave na oznámenie údajov v lehote 10 dní, a to konkrétne v rozsahu meno, priezvisko, adresa osoby, ktorej bolo zverené vedenie vozidla v uvedenej dobe. Zároveň ho upozornil na možnosť uloženia pokuty do 3 500 €. Dňa 02.11.2010 žalobca uviedol, že nie je schopný poskytnúť informáciu v požadovanom rozsahu a to z tých dôvodov, že dňa 18.06.2010 advokátska kancelária v rámci svojej činnosti nezverovala predmetné vozidlo konkrétnej osobe, toto bolo použité na súkromné účely mimo rámca činnosti advokátskej kancelárie a vzhľadom na dlhší časový odstup si konkrétnu informáciu žiaden zo zamestnancov advokátskej kancelárie nepamätá. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že tvrdenia žalobcu pokladá za účelové a snahu vyhnúť sa zodpovednosti za správny delikt. Poukázal na to, že zamestnancovi, ktorému bolo vozidlo poskytnuté na súkromné účely musela byť v mzde za príslušný mesiac vypočítaná daňová povinnosť jedného percenta zo vstupnej ceny vozidla na základe hodnoverného podkladu, zmluvy resp. dohody o poskytnutí vozidla s daným zamestnancom a evidencie použitia vozidla na súkromné účely. Pokiaľ bolo vozidlo používané na súkromné účely, potom pre spoločnosť by nemal byť problém zistiť, kto, kedy a v akom čase motorové vozidlo používal. Z administratívneho spisu tiež vyplýva, že žalovaný dňa 11.03.2011 predložil príslušnému správcovi dane žalobcu podnet na podozrenie z porušenia zákona č. 595/2003 Z.z. s popisom šetreného priestupkového konania s tým, že tvrdenie žalobcu zakladá dôvodné podozrenie o porušení zákona o dani z príjmov, nakoľko ak spoločnosť neeviduje osobu, ktorá vozidlo použila, nemohla takejto osobe vykázat príjem podľa § 5 ods. 3 písm. a) zákona 595/2003 Z.z.; žalovaný žiadal poskytnúť informácie o konkrétnej osobe, ktorej bolo v uvedený deň vozidlo poskytnuté, pričom mu bolo oznámené, že vozidlo bolo použité na služobné účely na vykonanie služobnej cesty z Bratislavy do Nitry.

Krajský súd poukázal na to, že povinnosťou žalobcu podľa § 6 ods. 6 zákona o cestnej premávke v danom prípade bolo poskytnúť tie informácie, ktoré bol povinný evidovať pri prevádzke svojho motorového vozidla značky BMW s EČ Q.. Konštatoval, že nezohľadnil skutočnosti, ktoré vyšli najavo až poskytnutím informácie správcu dane, teda po právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu, pričom jej prostredníctvom ani nevyšli najavo také informácie, ktoré by boli v rozpore s úvahou správneho orgánu vyjadrenou v rozhodnutí. Rozhodnutie žalovaného preto považoval za zákonné, keďže v opačnom smere žalobca žiadne dôkazy na obranu svojho tvrdenia neprodukoval. Poznamenal, že pokiaľ sa žalobca domáhal vykonania dôkazu prostredníctvom technickej kamery, túto v priebehu správneho konania ani na ústnom pojednaní priestupku nespomenul. Dospel preto k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia. Keďže námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Žalobca vo včas podanom odvolaní nesúhlasil so závermi súdu, ktorý podľa jeho názoru pochybil, rozhodol nesprávne a nezákonne, pričom napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie, zruší rozhodnutia správnych orgánov a vec vráti na ďalšie konanie. Mal za to, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia krajský súd prihliadol na nezákonný dôkaz nachádzajúci sa v administratívnom spise žalovaného, ktorý bol zabezpečený až po vydaní žalobou napadnutého rozhodnutia a ktorého zabezpečením boli podľa názoru žalobcu porušené ustanovenie zákona o daňovom tajomstve, keď takáto

informácia sa považuje za daňové tajomstvo a žalovaný nie je subjektom oprávneným oboznámiť sa s ním. Keďže oznámenie správcu dane si žalovaný zadovážil až po právoplatnom skončení správneho konania, nemôže byť dôkazom na skutkové podloženie správnosti a zákonnosti rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr a nemožno naň prihliadať. Prvostupňovému správneému orgánu vytkol, že vo veci objasnenia priestupku opomenul vykonať dokazovanie potrebné na zistenie páchatela priestupku, čím postupoval v rozpore so zásadou materiálnej pravdy vyplývajúcej z ustanovenia § 3 ods. 4 Správneho poriadku.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 2 písm. am) zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je prevádzkovateľom vozidla vlastník vozidla alebo ním určený držiteľ osvedčenia o evidencii časť I a časť II, ktorí sú zapísaní v osvedčení o evidencii časť I a časť II a oprávnení rozhodovať o použití vozidla, alebo vlastník vozidla alebo ním určený držiteľ technického osvedčenia vozidla, ktorí sú oprávnení rozhodovať o používaní vozidla.

Podľa § 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o cestnej premávke, prevádzkovateľ vozidla nesmie zveriť vedenie vozidla osobe, ktorá nespĺňa podmienky na jeho vedenie ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom, nemá pri sebe platné doklady ustanovené na vedenie vozidla, je pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky, osobe, ktorej schopnosť na vedenie je inak znížená, alebo osobe, ktorej totožnosť nepozná.

Podľa § 6 ods. 5 zákona o cestnej premávke, prevádzkovateľ vozidla je povinný v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky orgánu oprávnenému objasňovať alebo prejednať priestupok oznámiť osobné údaje osoby, ktorej zveril vedenie vozidla, v rozsahu meno, priezvisko a adresa pobytu.

Podľa § 6 ods. 6 zákona o cestnej premávke, ak je prevádzkovateľom vozidla právnická osoba, ktorá v rámci svojej činnosti zveruje motorové vozidlo inej osobe, je povinná viesť o prevádzke motorového vozidla a jeho vodičovi evidenciu s údajmi o mene a priezvisku vodiča, dátume a čase vedenia motorového vozidla, evidenčnom čísle motorového vozidla a adrese pobytu vodiča. Evidenciu podľa prvej vety je prevádzkovateľ vozidla povinný na výzvu policajta predložiť na účely spojené s výkonom jeho oprávnení na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky; to sa nevzťahuje na prevádzkovateľa vozidla, ktorým je štátny orgán plniaci úlohy na úseku ochrany verejného poriadku, bezpečnosti štátu a obrany štátu.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu mal aj odvolací súd preukázané, že v súvislosti s konaním o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, správny orgán žiadal žalobcu, aby oznámil osobné údaje osoby, ktorej bolo v danom dni zverené vozidlo BMW s EČ Q.. Žalobca ako držiteľ tohto vozidla argumentoval, že požadovaná informácia neexistuje z dôvodu, že dňa 18.06.2010 nedošlo k zvereniu vozidla žiadnej osobe a vozidlo bolo v tento deň použité na súkromné účely, mimo rámca činnosti advokátskej kancelárie.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, považuje ho za dostatočne jasné, zrozumiteľné a presvedčivé a z tohto dôvodu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. len konštatuje jeho správnosť. Na zdôraznenie správnosti dodáva, že žalobca ako osoba oprávnená disponovať s vozidlom, ktoré je v jeho oprávnenej držbe, zodpovedá za poskytnutie informácie v prípadoch predpokladaných zákonom, v danom prípade za poskytnutie informácie v zmysle § 6 ods. 5 zákona o cestnej premávke, pričom zákon zverenie vozidla osobe, ktorej totožnosť samotný prevádzkovateľ nepozná, výslovne vylučuje.

V danom prípade nie je rozhodujúce, či došlo k použitiu vozidla na účely služobné alebo súkromné (žalobca v konaní ani netvrdil, že vozidlo bolo použité neoprávnene, bez jeho vedomia, súhlasu či zvolenia). Rozhodujúce pre posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia je, že žalobca nesplnil svoju povinnosť uloženú mu v § 6 ods.5 zákona o cestnej premávke. Je nepodstatné, že žalobca si, podľa jeho tvrdenia, potrebnú evidenciu o vozidle a osobe, ktorej bolo zverené, nevedol.

Ako prevádzkovateľ vozidla si žalobca musel byť vedomý svojej zákonnej povinnosti (§ 6 ods. 5 zákona) ako aj toho, že za jej porušenie mu hrozí sankcia. Tvrdenie žalobcu, že správny orgán si mal vyžiadať predloženie evidencie jász a pokúsiť sa overiť si, či žalobca vedel alebo nevedel poskytnúť v správnom konaní požadovanú informáciu, nie je preto dôvodné. Správny orgán takúto povinnosť nemá. Naopak, je povinnosťou žalobcu evidenciu viesť a evidované údaje na výzvu predložiť.

Odvolací súd zdôrazňuje, že v danej veci okolnosť, že následným konaním správneho orgánu v súvislosti s podnetom pre podozrenie z porušenia § 5 ods. 3 písm. a) zákona č. 595/2003 Z.z. bolo (už po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia žalovaného) zistené, že vozidlo na služobné účely v zmysle oznámenia príslušného správcu dane v daný deň použité bolo, nie je pre právne významná, čo nakoniec správne konštatoval aj krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku - z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že túto okolnosť krajský súd pri preskúmaní rozhodnutia žalovaného nezohľadnil; krajský súd iba podotkol (nad rámec prieskumu), že ani v dôsledku tohto oznámenia nevyšli najavo také informácie, ktoré by boli v rozpore s úvahou žalovaného v preskúmanom rozhodnutí. Odvolací súd z toho dôvodu nevyhodnotil ako relevantnú odvoláciu námietku žalobcu, že krajský súd vykonal a vyhodnotil nezákonne získaný dôkaz, na ktorom svoje rozhodnutie založil.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nerešpektuje požiadavky na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že nedáva odpovede na všetky relevantné skutkové a právne argumenty žalobcu. Právny záver, ku ktorému dospel krajský súd a ktorý sa odlišuje od právneho názoru žalobcu, automaticky nezakladá nesprávne právne posúdenie veci ani existenciu inej vady, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd pochybenia zo strany správneho orgánu, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia nezistil a preto napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho súdneho konania rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. žalobca má právo na náhradu trov len v prípade úspechu v konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.